

Desconnectar per connectar

Rebo, com és habitual en aquests dies que els grups de whatsapp treuen fum, una proposta de veure un espectacle de circ online d'una gran companyia amb reconeixement internacional. Li proposo a la meua filla, que per casualitat s'havia passat tota la tarda del dia anterior jugant a que casa nostra era un circ, amb les caravanes i tot plegat.

- Ayla, fan un espectacle de circ, t'agradaria veure'l?

Per un moment veig com em mira amb sorpresa i li brillen els ulls. Penso que potser connecta amb l'espectacle que vam anar a veure en persona durant les vacances de Nadal. Aleshores puntualitzo:

- Però no hi podem anar ara, ho fan per internet o podem mirar per la pantalla.

Aleshores aquell interès es dissipa ràpidament.

- Noo mama, només vull jugar.- amb un to que denota un "òbviament".

Somric i penso que té raó, que no és el mateix viure i meravellar-se d'un espectacle de circ en directe, amb l'emoció i l'atmosfera que s'hi respira. Igual que no és el mateix escoltar i gaudir la música en directe que veure un concert en una pantalla. O deixar-se impressionar pel Guernika en persona amb tota la seva força i emoció, que veure'l a través de l'ordinador. I amb això no vull criticar en absolut tot aquest munt d'iniciatives que han sorgit aquests dies en aquesta línia, em semblen estupendes! Però sí que penso en com segurament responen molt més a les necessitats que tenim els adults "d'entretenir-nos" que no pas a les dels infants, la necessitat d'estar

hiperconnectats, de continuar amb la nostra activitat d'abans, intentant que el confinament ens aturi el mínim possible. Potser podem aprofitar aquest temps com una oportunitat per parar, una cosa que realment sembla tant difícil en aquesta societat on sempre fem coses, on sovint anem corrents a tot arreu i tenim uns dies apretats d'activitats i estímuls, fins que acabem a la nit derrotats. Aprofitem per parar i fer tot allò que sempre ens queixem que no tenim temps de fer. Aprofitem la situació com una oportunitat, per créixer, per aprendre, per ser-hi. Parem per dedicar-nos a la vida senzilla de la que parla la Sònia Kliass (amb qui hem estat fent formació a l'escola) i que sortia en un article que vaig llegir recentment (si, si connectada al mòbil). Als treballs manuals que ens connecten amb l'aquí i l'ara, que ens donen serenor, i també satisfacció i gaudi. Donar valor i sentir el plaer en les petites coses, en la quotidianitat, en allò més senzill de la vida.

I és que tots aquests dies confinats em fan pensar en aquest parar i admirar. Admirar la capacitat que tenen els infants de connectar amb l'aquí i ara, de connectar amb si mateixos, de crear amb la seva imaginació mil jocs, situacions, construccions, andròmines amb tot allò que està al seu abast. Observo també com reclamen la meua atenció, la meua mirada. Més que els "entretinguem" sento que necessiten que hi siguem, que ens mirem, que compartim complicitats, somriures, moments. Necessiten que desconnectem per connectar. Desconnectar (en els moments en què podem perquè molts/es de nosaltres treballem des de casa) de la pantalla del mòbil, del whatsapp, de l'ordinador. Per connectar, per mirar-nos, per gaudir de la companyia que ens fem, per passar aquest temps de qualitat del que sempre parlem quan no tenim temps.

Laia Baniandres Gibert
3 d'abril del 2020